

Το ταξίδι μας (3ήμερη εκδρομή στο Πήλιο).

Από που περάσαμε και τι είδαμε

Γέφυρα: Η παλιά ονομασία του σημερινού οικισμού της Κάτω Γέφυρας ήταν Τοψίν (Τόψι). Το όνομα είναι τουρκικό Top Sin. Sin είναι ο τάφος, τύμβος και Top είναι το τόπι ή κάτι που είναι στρογγυλό. Top επίσης έχει και την έννοια της συστάδας. Επομένως Topsisin μπορεί να είναι «στρογγυλός τύμβος» (τούμπα) ή και «συστάδα τάφων». Το όνομα αυτό αναφέρεται πρώτη φορά σε οθωμανικό έγγραφο του 15ου αιώνα. Τον 17ο-18ο αιώνα ένα μέρος του οικισμού ήταν χωριό και το υπόλοιπο τσιφλίκι. Αναφέρονται 23 Χριστιανικές οικογένειες και 5 Μουσουλμανικές. Στην απογραφή του 1905 στο Τοψίν κατοικούσαν 178 Έλληνες και 64 Τουρκοαθίγγανοι.

Η σημαντικότερη ιστορική στιγμή που συνδέεται με τη Γέφυρα συνέβη στις 26 Οκτωβρίου 1912. Στο κτήριο όπου στεγάζεται σήμερα το Μουσείο Βαλκανικών Πολέμων εγκαταστάθηκε το Στρατηγείο του Ελληνικού στρατού και διεξήχθησαν οι σκληρές διαπραγματεύσεις που οδήγησαν στην υπογραφή της άνευ όρων συνθήκης παράδοσης της Θεσσαλονίκης από τους Οθωμανούς στους Έλληνες, την 26η Οκτωβρίου 1912. Η συνθήκη παράδοσης υπογράφηκε στο Διοικητήριο της Θεσσαλονίκης από τον Ηπειρώτη Χασάν Ταχσίν Πασά και τους Έλληνες αξιωματικούς.

Μετά το 1926 εγκαθίστανται στα βόρεια του Τοψίν οι πρόσφυγες από τις Μέτρες και τη Σωζόπολη, οι οποίοι δημιουργούν τον σύγχρονο οικισμό. Το 1927 το χωριό μετονομάστηκε σε Γέφυρα.

Άγιο Αθανάσιο: Ιδρύθηκε από πρόσφυγες 25 χωριών της Ανατολικής Θράκης και 7 της Μικράς Ασίας, από την περιοχή της Σμύρνης. Η εγκατάσταση των προσφύγων άρχισε τον Οκτώβριο του 1922 και συνεχίστηκε ως το 1924. Εγκαταστάθηκαν στο αγρόκτημα (τσιφλίκι) Βαρδάρ Καβακλί, εκτάσεως 26.000 στρεμμάτων. Το τσιφλίκι Βαρ Καβακλί ανήκε σε Τούρκο αξιωματούχο και τον καλλιεργούσαν χριστιανοί κολλίγοι. Με την απελευθέρωση όμως της Μακεδονίας το 1912-1913, το τσιφλίκι περιήλθε στον Ισραηλίτη Μαλλάχ. Αυτός απασχολούσε εκεί 10 οικογένειες τουρκόγυφτων οι οποίες εγκατέλειψαν το τσιφλίκι μόλις ήρθαν οι πρώτοι πρόσφυγες και η τότε κυβέρνηση το απαλλοτρίωσε για να δοθεί σε αυτούς. Επίσης, στους πρόσφυγες δόθηκαν και άλλα 3.500 στρέμματα από την περιοχή της Σίνδου.

Εκτός από το παραπάνω τσιφλίκι, υπήρχαν ακόμη και τα τσιφλίκια Παλιοκόπι, Τσαλκάτκο, Κουλουπάντζα και Τσαλικοβο. Στην περιοχή του τσιφλικιού Καβακλί, το οποίο πήρε το όνομα από τα αυτοφυή καβάκια (λεύκες), εγκαταστάθηκαν οι πρώτοι πρόσφυγες από τον Οκτώβριο του 1922. Οι πρώτες 25 περίπου οικογένειες και μαζί οι πρώτοι κάτοικοι του νέου οικισμού είχαν προέλευση από το Κερμένι της Ανατολικής Θράκης.

Ανατολικό: Ανατολικό είναι το όνομα που επιλέχθηκε για να αντικαταστήσει τη Βαλμάδα, το οποίο κυριαρχεί μέχρι και σήμερα. Προτάθηκε στη δεκαετία του 1950 ώστε να επιλεγεί από το δημοτικό συμβούλιο. Ο θρύλος περιγράφει την επαφή του ίδιου με έναν τούρκικο χάρτη, που αναφέρει την περιοχή με το όνομα Γκιουλντουλάρ, που σημαίνει Ανατολή, όπως την είδε ο Μουράτ Β' το 1430. Συμπεριλαμβανόταν στους λίγους οικισμούς που είχαν αυτονομία. Ανήκε στο βακούφι του Γαζή Εβρενός. Οι περισσότεροι οικισμοί μέχρι την απελευθέρωση του 1912 ήταν τσιφλίκια, όπου τα

σημαντικότερα βρίσκονταν ανατολικά της Βαλμάδας. Αυτά ήταν το Τσαλίκοβο, η Λάμπρα, το Μαχμώτοβο και η Κουλουπάντσα. Οι οικισμοί αυτοί το 1880 και το 1906 καταστράφηκαν από μεγάλες πλημμύρες, με αποτέλεσμα να εγκαταλειφθούν από τους κατοίκους, οι οποίοι μετακόμισαν στη Βαλμάδα.

Η Βαλμάδα βρισκόταν βόρεια του (τωρινού) Ανατολικού κάπου κοντά στον ποταμό Αξιό (στη θέση Αμπελάκια). Οι κάτοικοί της ονομαζόταν «Βαλμάδες», που σημαίνει «άνθρωποι που εκτρέφουν άλογα». Τα άλογα των «βαλμάδων» θεωρούνταν τα καλύτερα της περιοχής, λέγεται μάλιστα πως οι Τούρκοι αξιωματούχοι αγόραζαν τα άλογά τους από εκεί. Αυτή η συναλλαγή ωφελούσε τους «βαλμάδες», γιατί έτσι κέρδιζαν την ανοχή των Τούρκων και εξοικονομούσαν τα απαραίτητα αγαθά για την επιβίωσή τους. Η καλή φήμη τους δημιουργούσε προβλήματα γιατί πολλοί Τούρκοι ζωοκλέφτες τους επιτίθεντο και έκλεβαν τα άλογα.

Σύμφωνα με την παράδοση, το τελικό πλήγμα δόθηκε από Τούρκους κακοποιούς τους Μπαζιμπουζούκους, οι οποίοι κατέστρεψαν την κωμόπολη. Η καταστροφή ανάγκασε τους «βαλμάδες» να μετακινηθούν στην τωρινή τοποθεσία που ονομαζόταν «Γκιούντουλαρ» δηλαδή «ανατολή ηλίου».

Χαλάστρα: Από τη Χαλάστρα ήταν ο Άγιος νεομάρτυς Αθανάσιος ο εν Ξηροκρήνη, μαθητής του Αθανάσιου Πάριου που μαρτύρησε στη συνοικία Ξηροκρήνη της Θεσσαλονίκης το έτος 1774. Στα χρόνια του Μακεδονικού αγώνα 1906 - 1912 η προσφορά της Κουλακιάς (Χαλάστρας) είναι σημαντική και αναφέρεται στο βιβλίο της Πηνελόπης Δέλτα, Τα μυστικά του βάλτου. Αξιομνημόνευτη είναι η βοήθεια της Χαλάστρας στην απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης, όταν ο ελληνικός στρατός με τον βασιλιά Κωνσταντίνο έφτασε στον ποταμό Αξιό, αλλά επειδή δεν υπήρχε γέφυρα και υπό την πίεση των βουλγαρικών στρατευμάτων ήθελε να μπει πρώτος στην Θεσσαλονίκη. Καταλυτική ήταν η προσφορά των κατοίκων της Χαλάστρας που δημιούργησαν πλωτή γέφυρα για να προλάβει ο ελληνικός στρατός τα βουλγαρικά στρατεύματα έτσι ώστε η 26η Οκτωβρίου 1912 να σηματοδοτεί την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης. Η απελευθέρωση της Χαλάστρας πραγματοποιήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1912.

Μάλγαρα: Σύμφωνα με την Ελληνική απογραφή 2021 έχει 2.218 κατοίκους, αποτελεί το μοναδικό οικισμό της Δημοτικής Κοινότητας Νέων Μαλγάρων, που ανήκει στη Δημοτική Ενότητα Αξιού, του Δήμου Δέλτα και είναι ενωμένος οικιστικά με Κύμινα [1]

Η Κοινότητα είχε συσταθεί στις 9 Ιουλίου 1918 και καταργήθηκε το 1997. Στη συνέχεια προσαρτήθηκε στον Δήμο Αξιού[2] και με το Πρόγραμμα Καλλικράτης στον Δήμο Δέλτα.

Ο οικισμός δημιουργήθηκε το 1909 με την ονομασία Κοκμούς, όπου εγκαταστάθηκαν μουσουλμάνοι πρόσφυγες από τη Βοσνία. Το 1913 με την απελευθέρωση της Μακεδονίας και τη λήξη των Βαλκανικών Πολέμων εγκαταστάθηκαν στο χωριό πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη. Μετά τη συνθήκη της Λωζάνης οι Βόσνιοι διέφυγαν στην Τουρκία και στον οικισμό εγκαταστάθηκαν πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη (κυρίως Μάλγαρα).

Αιγίνιο και από που πήρε το όνομά του

Κάθε Σεπτέμβριο διεξάγεται στην κωμόπολη, από 11-9 έως 18-9, η ετήσια εμποροπανήγυρη που θεωρείται από τις μεγαλύτερες στο είδος της στην Ελλάδα. Μάλιστα, προηγήθηκε χρονικά από την πανήγυρη της Κατερίνης, καθώς ξεκίνησε το 1926. Την εμποροπανήγυρη η οποία πραγματοποιείται στο Καβακλί της Ανατολικής Ρωμυλίας μετέφεραν οι Καβακλιώτες πρόσφυγες οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στο Αιγίνιο το 1925.

Η Αλυκή

Αλυκή ονομάζεται ο τόπος παραγωγής του αλατιού όταν αυτή γίνεται από εξάτμιση θαλάσσιου νερού με την επίδραση της θέρμανσης από τον ήλιο και τον αέρα. Συνήθως είναι επίπεδο τμήμα κοντά στην παραλία, κατάλληλα διαμορφωμένο, όπου παρασκευάζεται αλάτι, αφού εξατμιστεί το θαλασσινό νερό.

Κατερίνης και για ποιο λόγο είναι γνωστή σε όλους μας

Ο Νομός Πιερίας. Το όνομα της πόλης έχει τις ρίζες του στην Αικατερίνη της Αλεξανδρείας, μια χριστιανή μάρτυρα, που έζησε τον 4ο αιώνα. Παρά τη συμμετοχή της σε όλους τους εθνοαπελευθερωτικούς αγώνες των Ελλήνων, από την επανάσταση του 1821, το κίνημα του 1854, τη Μακεδονική επανάσταση του 1878 και το Μακεδονικό Αγώνα, απελευθερώθηκε τελικά από την Οθωμανική Αυτοκρατορία στις 16 Οκτωβρίου του 1912. Σημαντικοί Μακεδονομάχοι εκείνη την περίοδο, ήταν οι οπλαρχηγοί Νικόλαος Στρεμπίνας και Νικόλαος Μπαμπανίκας, καθώς και ο Αλκιβιάδης Παπαδημητρίου.

Το Λιτόχωρο

Η πανέμορφη κωμόπολη του νομού Πιερίας απλώνεται στην πλαγιά του Μύτικα, της πιο ψηλής κορυφής του Ολύμπου, μαγεύοντας κάθε επισκέπτη με τον μοναδικό συνδυασμό βουνού και θάλασσας στο τοπίο του. Με τη γραφικότητα και την παράδοση να συνοδεύουν κάθε σου βήμα, το Λιτόχωρο είναι σίγουρα ένα μέρος που το πυκνοφυτεμένο σκηνικό του θα αφήσει πλήρως εντυπωσιασμένο από τη πρώτη κιόλας σου ματιά.

Λεπτοκαρυά και Πλαταμώνας

Σύμφωνα με τους ντόπιους το όνομα της προήλθε από τις αμέτρητες φουντουκιές που υπήρχαν εκεί επί Τουρκοκρατίας και την απόδοση στην ελληνική, της τουρκικής λέξης φιντίκιοϊ (φουντουκοχώρι). Το βόρειο κομμάτι της, πάνω από τις ράγες του τρένου είναι ιδιαίτερα γραφικό, ενώ από την κάτω πλευρά θα βρείτε κυρίως ξενοδοχεία, ταβέρνες και τουριστικά καταστήματα. Η Λεπτοκαρυά τέλος διαθέτει μια πανέμορφη παραλία, η οποία μάλιστα διαθέτει και Γαλάζια σημαία.

Λάρισα

Η πόλη της Λάρισας είναι χτισμένη σε μεσόγεια θέση στις δύο όχθες του Πηνειού ποταμού και βρίσκεται στο κέντρο του ανατολικού τμήματος της Θεσσαλικής πεδιάδας, το οποίο καταλαμβάνει σχεδόν εξ ολοκλήρου ο Νομός Λάρισας, με ένα μικρό τμήμα της να βρίσκεται στον Νομό Μαγνησίας.

Βόλος

Νομός Μαγνησίας. Στη Μαγνησία έχουν εντοπιστεί γύρω στους 40 προϊστορικούς οικισμούς. Εκτός από το Σέσκλο και το Διμήνι έχουν ερευνηθεί η Μαγούλα Ζερέλια του Αλμυρού, η Πύρασος, τα Πευκάκια (Παγασές), το Κουφόβουνο, ο Πύργος, η μαγούλα Βισβίκη, η μαγούλα Αγροκηπίου, η Χατζημισιώτικη μαγούλα. Τα ευρήματα δίνουν πληροφορίες όχι μόνο για το νεολιθικό πολιτισμό της Θεσσαλίας, αλλά της Ελλάδας ολόκληρης. Για τις πρώτες περιόδους της Χαλκοκρατίας, την Πρώιμη ή Πρωτοελλαδική (ΠΕ) 3000 - 2000 π.Χ. και τη Μέση ή Μεσοελλαδική (ΜΕ) 2000 - 1600 π.Χ. οι εικόνες που προέρχονταν από του ανασκαμμένους οικισμούς δείχνουν ότι τα κτίσματα, όπως και στη Νεολιθική Εποχή, διακρίνονται σε κατοικίες, εργαστήρια και αποθήκες. Στη Μέση Χαλκοκρατία βρέθηκαν σπίτια μεγάλα, με παράσπιτα γύρω και δωμάτια με εστίες στη μέση, που φανερώνουν τη συγκέντρωση μεγάλου αριθμού ατόμων - όχι μόνο συγγενών - κάτω από την ίδια στέγη.

Ο Βόλος, μια πανέμορφη και μοντέρνα πόλη, πρωτεύουσα του νομού Μαγνησίας. Βρίσκεται στους πρόποδες του Πηλίου, του μυθικού βουνού των Κενταύρων και είναι ένα σημαντικό λιμάνι. Ένας προσορισμός που συνδυάζει μαζί με τα γύρω χωριά του Πηλίου, τον αέρα του βουνού με την αύρα της θάλασσας

Ο κόλπος του Βόλου

Παγασητικός κόλπος. Ξεκινώντας με το Catamaran από το Βόλο με προσορισμό τις Σποράδες, μπορείτε να ανακαλύψετε πολλά ενδιαφέροντα χωριά, λιμανάκια και παραλίες μέσα στον Παγασητικό Όρμο. Αυτός έχει 13 ναυτικά μίλια φάρδος και 15 μήκος και στο νοτιότερο σημείο του βρίσκεται η έξοδος του στο Αιγαίο Πέλαγος βόρεια της Εύβοιας. Πολλοί ιστιοπλοϊκοί προσορισμοί λοιπόν μέσα στον Παγασητικό, όπως οι "Αφισσός" και τα "Καλά Νερά", περιτριγυρισμένα με όμορφες παραλίες. Δίπλα τους δύο ήσυχα μικρά ψαροχώρια, το "Λεφόκαστρο" και η "Κάτω Γατσέα". "Αλατάς" Το νησάκι "Αλατάς" με φυσικό λιμανάκι κοντά στην υπέροχη "Μηλίνα", σε ένα μοναδικό παράκτιο σκηνικό. "Κόττες" Ταξιδεύοντας νότια προς τον όρμο του "Τρικέρι", βρίσκεις το ζωγραφιστό χαροχώρι "Κόττες". "Παλαιό Τρικέρι" Το νησί "Παλαιό Τρικέρι" στο νότιο τμήμα του Παγασητικού όρμου, ένας τόπος χωρίς αυτοκίνητα, με ήσυχες παραλίες, που πρέπει να δέσεις από ή προς τις Σποράδες. Εξαιρετικές ταβέρνες με το πιο φρέσκο ψάρι της περιοχής. "Αμαλιάπολη" Ένα μοντέρνο ψαροχώρι που βρίσκεται στον όρμο Μιτζέλα, στη δυτική πλευρά του Παγασητικού, υπήνεμο λιμανάκι με ωραίο

παραλιακό μέτωπο. “Όρμος Νήες” Και αυτός στη δυτική πλευρά, προστατευμένος από όλους τους ανέμους, περιτριγυρισμένος από πολλά ελαιόδεντρα. “Πηγάδι” Ένα υπέροχο παραθαλάσσιο χωριό με όμορφες παραλίες γύρω του, στη νοτιοδυτική έξοδο του Παγασητικού. “Αγία Κυριακή” Βρίσκεται έξω από τον Παγασητικό, στην πορεία σας προς τις Σποράδες. Πρόκειται για ένα υπέροχο χρωματιστό ψαροχώρι, που δεν θες να το χάσεις...

Το βουνό του Πηλίου στην Αρχαία Ελλάδα το θεωρούσαν το βουνό των Κενταύρων

Κενταύρων = μισός άλογο και μισός άνθρωπος. Υπάρχει το φαράγγι των Κενταύρων στην Πορταριά. Πήλιο, το βουνό με τα 24 χωριά και τους δεκάδες οικισμούς, γνωστό από την αρχαιότητα ως πατρίδα των Κενταύρων, με πιο γνωστό τον Κένταυρο Χείρωνα, δάσκαλο πολλών ηρώων της ελληνικής μυθολογίας όπως του Αχιλλέα, του Θησέα, του Ιάσονα και του Ασκληπιού.

Δε σταματά όμως εκεί, η ιστορία του φτάνει μέχρι τα νεότερα χρόνια κουβαλώντας μαζί του παραδόσεις, θρύλους, μύθους, αγώνες, επαναστάσεις. Αναπτύσει πολιτιστική ευμάρεια, γαστρονομική παράδοση και ιδιαίτερη τοπική αρχιτεκτονική.

Εξάλλου ο ποιητής Γεώργιος Δροσίνης στην ποιητική του Συλλογή “Γαλήνη” 1902 “Ύμνος του Βουνού” αναφέρει.

"Η Πλάση η παντοδύναμη και απόνετη μητέρα.

Για σένα δεν εστάθηκε καθόλου ακριβοχέραι

Τα χωριά Μακρινίτσα, Μηλιές και Πορταριά.

Πορταριά

Η διαδρομή που συνήθως κάνω τέτοια εποχή ξεκινά μόλις 13χμ βόρεια από τον Βόλο εκεί που στέκουν αμφιθεατρικά χτισμένα στα 600 μέτρα, τα σπίτια της ‘Πύλης του Πηλίου’, της Πορταριάς. Κάθε φορά που την επισκέπτομαι γοητεύομαι από την υπέροχη πηλιορείτικη αρχιτεκτονική των καλοδιατηρημένων αρχοντικών που μαρτυρά την ευημερία του χωριού κατά τον 18ο και τον 19ο αιώνα όταν ανθούσε λόγω της μεταξοκαλλιέργειας και του εμπορίου.

Πέρα από τις βόλτες στα λιθόστρωτα καλντερίμια, οι επισκέπτες ξαποσταίνουν στην σκιερή κεντρική πλατεία με τους καφενέδες κάτω από τα γέρικα πλατάνια. Ένα γλυκό του κουταλιού φιρίκι ή ακόμα ένα λουκούλλιο γεύμα με σπετζοφάι, φασολάδα, γαρδουμπάκια, ζυγούρι γιουβέτσι, σπιτική πίτα συνοδευόμενα από τσίπουρο, σίγουρα είναι μια τονωτική ένεση. Εδώ στην πλατεία, με τις γάργαρες βρύσες, δεσπόζει ο μητροπολι-

τικός ναός του Αγίου Νικολάου με τις ανάγλυφες βυζαντινές παραστάσεις. Στον περίβολό του στέκει η εκκλησία της Παναγίας ,μετόχι της παλιάς μονής της Παναγίας της Πορταρέας [15ος αιώνας] που έδωσε το όνομά της στο χωριό. Αξίζει να μπει κανείς σε κάποιο από τα πέτρινα κεραμοσκεπαστα σπίτια για να δει τα ανάγλυφα ταβάνια και τα παραδοσιακά παλιά έπιπλα. Όταν έχω λίγο χρόνο, δεν παραλείπω να ακολουθήσω το 'Μονοπάτι των Κενταύρων' που οδηγεί στα Χάνια ενώ οι αθλητικοί ανεβαίνουν στην κορυφή Πλιασίδι που στέκει στα 1546 μέτρα μπροστά σε μια πανοραμική θέα του Θεσσαλικού κάμπου που κόβει την ανάσα.

Μακρινίτσα

Μόλις 4χμ απέχει η όμορφη Μακρινίτσα από την Πορταριά. Γνωστή και σαν 'Μπαλκόνι του Πηλίου' βλέπει πάνω από τον Παγασητικό, διαθέτοντας έναν εξαιρετικό οικισμό που έχει ανακηρυχθεί διατηρητέος. Μέσα σε μια καταπράσινη πλαγιά με καστανιές, καρδιές, οξιές και πλατάνια, εκεί όπου ρέουν ασταμάτητα νερά ,ξεχωρίζουν τα σπίτια που άλλοτε είναι μονώροφα και άλλοτε τριώροφα ανάλογα με την κλίση του εδάφους. Χωριό που γνώρισε οικονομική άνθηση κατά την Τουρκοκρατία σε προκαλεί να το εξερευνήσεις καθώς αντικρίζεις τους πέτρινους πύργους με τις πολεμίστρες, και τα ξυλόγλυπτα ταβάνια. Η βόλτα μου πάντα ακολουθεί τα ανηφορικά σοκάκια για να καταλήξει στην κεντρική πλατεία με την περίφημη βρύση του Αθάνατου νερού. Μία από τις 50 βρύσες του χωριού που τρέχουν ασταμάτητα και κάποτε αποτελούσαν τον μοναδικό τρόπο ύδρευσης του χωριού. Στην σκιά των αιωνόβιων πλατάνων ,δίπλα στην εκκλησία του Ε Γιώργη, πίνω το καφεδάκι μου στο κοινοτικό καφεενείο ,γνωστό σαν 'του Θεόφιλου' όπου σώζεται μια τοιχογραφία του Θεόφιλου που απεικονίζει τον θάνατο του Κατσαντώνη.

Μηλιές

Κατεβαίνοντας εδώ έχουμε φτάσει στο άλλοτε μεγάλο κέντρο τεχνών και γραμμάτων αλλά τώρα και αγαπητό θέρετρο ανθρώπων των γραμμάτων και της τέχνης, τις καταπράσινες Μηλιές. Το πόσο σπουδαίο πνευματικό κέντρο υπήρξε το χωριό, αποδεικνύει η μεγάλη βιβλιοθήκη με τα χειρόγραφα ,τους χάρτες του '21 και τα κειμήλια της ιστορικής Σχολής Μηλέων που ιδρύθηκε από τον λόγιο Ανθιμο Γαζή καθώς καθώς και το ενδιαφέρον λαογραφικό μουσείο. Όπως και στα υπόλοιπα χωριά, οι Μηλιές σε γοητεύουν με τον συνδυασμό αρχιτεκτονικής χάρης και φύσης που οργιάζει. Περιδιαβαίνοντας τα πέτρινα δρομάκια συναντάς μερικά από τα 200 αρχοντικά του παρελθόντος. Μου αρέσει να κάνω μια στάση στην κεντρική πλατεία όπου σώζεται η εκκλησία των Παμμέγιστων Ταξιαρχών με τις σπουδαίες τοιχογραφίες και το περίτεχνο τέμπλο. Μου αρέσει να δροσίζομαι στις βρύσες που βρέχουν το χωριό ,με πιο φημισμένη εκείνη της 'Βάπτισης' όπου έριχναν οι κάτοικοι τον σταυρό των Θεοφανίων όταν ο καιρός ήταν κακός για να κατεβούν στην θάλασσα. Μου αρέσει να μιλώ με τους μικροπωλητές που αραδιάζουν τα πρώτα φρεσκοκομμένα μήλα της χρονιάς.